

Justitsministeren: Det ærede Thing vil erindre, at der ved denne Sags 2den Behandling af forskjellige Medlemmer af Thinget var stillet 2 i. og for sig ikke lidet indgribende Ændringsforslag til Lovforslaget, som det kom fra Regjeringen. Jeg troede at burde modsætte mig begge disse Forslag, og navnlig maatte jeg udtale mig stærkt imod det sidste af dem, der gik ud paa, at nedsætte Lønningen for Retsbetjente af de høiere Lønningsklasser endnu yderligere, end Regjeringen havde fundet det tilraadeligt. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at der i Lovforslaget, som det fremkom fra Regjeringen, ogsaa var foretaget en Nedsættelse for de høiere Classer af Retsbetjente, idet jeg ikke kan betragte det som Undet end en saadan, naar der i Stedet for Sædtillæg, der i Reglen er udbetalt med 324 Rd., var foreslaaet et fast Tillæg af 200 Rd. De ærede Forslagsstillere fik imidlertid her i Thinget en meget stor Majoritet for dette deres Forslag, og overfør de Betragtninger, der ved denne Leilighed have gjort sig gjældende, og som naturligvis ogsaa ville gjøre sig gjældende overfor de andre Lønningslove, har jeg anseet det for rigtigst, at høre mig, idet jeg ikke har troet, med nogen Nytte at kunne stille et Ændringsforslag om at gjenoptage Lovudkastets oprindelige Bestemmelser i denne Henseende. — Noget anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til det første af de ærede Forslagsstilleres ved 2den Behandling stillede Forslag, som gik ud paa at inddrage 3 bestemte Retskriverembeder, og at henlægge deres Forretninger til Dommer- eller Byfogedembederne i den By, hvortil Retskriverembedet henhørte. Jeg tillod mig ved 2den Behandling nærmere at udvikle for det høie Thing, hvorledes jeg ikke kunde indsee, at dette Forslag havde nogen særlig praktisk Betydning, idet det ikke var rimeligt, at dets Bestemmelser vilde komme til Anvendelse, inden man ad anden Vej kom til en Omordning af vor Retspleie. Jeg tillod mig fremdeles at anføre, at jeg ikke kunde indsee, at man, selv om Forslaget kom til Anvendelse, virkelig vilde kunne indvinde noget derved i oeconomisk Henseende, idet de Mænd, som ellers i Reglen vilde blive ansatte i saadanne Retskriverembeder, lettere vilde komme til

at gaae af med en Pension, som dog maaskee vilde blive høiere end Differentsten mellem Retskriverenes Gager og den Forhøielse, der maatte tillægges de Embeder, til hvilke man lagde disse Retskriveres Forretninger. Jeg kommer nemlig nu til den anden Subvending, som jeg har at gjøre imod det henværnte Forslag, idet man nemlig slet ikke, hvad Lønningen angaaer, har taget Hensyn til de forøgede Forretninger, som paalægges de Dommere, der tillige skulle overtage Retskriverens Forretninger. De ærede Forslagsstillere have i det Væsentlige sluttet sig til den Betænkning, som i forrige Sæssion fremkom fra det dengang nedsatte Udvalg; men dette Udvalg gik ud fra, at der ved denne Leilighed ikke var Spørgsmaal om at foretage nogen egentlig Omorganisation eller Omordning af Lønningerne for Retsbetjenten, en Betragtning, hvortil Regjeringen ganske sluttede sig, idet den antog, at det ikke nu var Tiden til i saa Henseende at foretage Forandring, naar man paatænkte en større og mere indgribende Omordning i Retspleien. Hvis man ikke var gaaet ud derfra, maatte Sagen ogsaa have været undergivet en nærmere Undersøgelse; thi det er klart, at man fornuftigvis ikke kunde gjøre Forslag til at nedsætte eller forhøie Lønningerne til enkelte Embeder uden at sammenligne dem med andre Embeder, idet der dog maa være et vist Forhold og en vis Ligelighed i de Lønninger, der tildeles de forskjellige Embeder. Jeg troer saaledes, at de ærede Forslagsstillere have overseet, at de ved uden videre, og uden Godtgjørelse at paalægge de enkelte Dommerembeder Skriverforretningerne, have sagt, at den Gage, der nu er tillagt disse Dommerembeder, er for høj, i Forhold til, hvad der er tillagt andre tilsvarende Embeder. En saadan Betragtning kan jeg imidlertid ikke acceptere, ialtfald ikke, uden at Sagen paany undergives en Drøftelse i Forbindelse med en Undersøgelse af det forhaandenværende Materiale paa samme Maade, som ved Lovet af 1861, da man gik frem efter de Indberetninger, som kom fra de forskjellige Jurisdictioner, ikke blot med Hensyn til Folketallet og Forretningernes Mængde, men ogsaa i Henseende til Indtægternes Stor-